

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 18Pc/11/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6717207666
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Janette Nôtová
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2019:6717207666.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen pred samosudkyňou Mgr. Janette Nôtovou, v právnej veci navrhovateľa: T. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom P. X, občan SR, zastúpený procesným opatrovníkom: Obec Sása, 962 62 Sása, proti matke: P. Y., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom T.. J. XXXX/X, S., občan SR a deťom: C. Y., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom T.. J. XXXX/X, S., občan SR, L. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom S., občan SR, T. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom T.. J. XXXX/X, S., občan SR, o zapretie otcovstva, taktó

rozhodol:

I. Súd návrh navrhovateľa o zapretie otcovstva **z a m i e t a .**

II. Štátu sa náhrada trov konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

1. Navrhovateľ podal na Okresnom súde Banská Bystrica dňa 04. 10. 2016 návrh, ktorý podľa obsahu možno hodnotiť ako návrh na zapretie otcovstva. Na výzvu súdu tento návrh doplnil písomným podaním doručené súdu dňa 03. 11. 2016. V návrhu navrhovateľ prehlásil, že s určitosťou je pevne presvedčený o tom, že všetky tri deti T., C. a L. nie sú jeho, čo by mohla potvrdiť skúška DNA, pretože mu bola odobratá vzorka dňa 26. 10. 2016. Žiadal, aby súd zrušil jeho otcovstvo k týmto trom deťom, a aby mu tým zanikla povinnosť platiť na ne výživné, za čo by mohol byť neprávom v budúcnosti stíhaný. Ďalej uviedol, že ak sa potvrdí skúškou DNA, že deti nie sú jeho, bude sa na súde domáhať vrátenia od ústavu alimentov, ktoré na deti uhrádzal od roku 2009 do roku 2012 ako aj roky predtým. Na L. B. peniaze neposielal. Kým však bol na slobode, platil jej po 50,- € mesačne až do roku 2002. Poukázal na to, že matka - jeho bývalá družka mala viacero partnerov a týchto menila, mala často vypité, takže tak isto nemôže vedieť, či tieto tri deti sú jeho. Ďalej uviedol, že s matkou má dve dcéry P. B. a L. B., ktoré sú jeho deti. Za biologického otca syna T. B. označil R. W., za biologického otca L. B. označil F. W., ktorý je už t. času nebohý. Kto je otcom C. Y.U. uviesť nevedel, avšak matka by to mohla vedieť.

2. Návrh otca bol dňom 11. 05. 2017 odstúpený tunajšiemu súdu ako miestne príslušnému.

3. Keďže navrhovateľ v návrhu zároveň požiadal o ustanovenie advokáta, uznesením Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 21. 11. 2016 č. k. 13Pc/8/2016-13 bol navrhovateľ odkázaný, aby sa obrátil na príslušné centrum právnej pomoci. Uznesenie súdu bolo doručené navrhovateľovi do vlastných rúk dňa 25. 11. 2016. Podľa vyjadrenia centra právnej pomoci dňa 17. 08. 2016 sa navrhovateľ obrátil so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci. Následne bol vyzvaný na predloženie požadovaných údajov a dokladov, ktorej výzve navrhovateľ nevyhovel, preto rozhodnutím zo dňa 21. 11. 2016 bolo zastavené konanie o nároku na poskytnutie právnej pomoci. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 12. 12. 2016.

4. Navrhovateľ v návrhu uviedol, že sám nevie čítať ani písať. V priebehu konania bolo zistené, že na základe rozhodnutia súdu v trestnom konaní mu je nariadená ústavná liečba psychiatrická. Z trestného

konania bolo zistené (konanie pred Okresným súdom Žiar nad Hronom sp. zn. 4Nt/41/2017), že na základe znaleckého dokazovania bola u navrhovateľa zistená závažná duševná porucha a to mentálna retardácia ľahkého až stredne ťažkého pásma, resp. ťažká debilita až imbecilita podľa staršej klasifikácie. Bolo konštatované, že u navrhovateľa je výrazne narušená schopnosť pochopiť zmysel vyšetrovania trestného činu, prípadne aj udeleného trestu.

5. Podľa § 2 ods.1 C. m. p., na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

5.1 Podľa § 67 C. s. p., každý môže pred súdom samostatne konať v rozsahu, v akom má spôsobilosť na právne úkony.

5.2 Podľa § 69 C. s. p., súd ustanoví procesného opatrovníka fyzickej osobe, ktorá nemôže samostatne konať pred súdom a nemá zákonného zástupcu. Rovnako postupuje, ak zákonný zástupca nemôže za fyzickú osobu konať alebo je nečinný.

5.3 Podľa § 8 ods.1 Občianskeho zákonníka, spôsobilosť fyzickej osoby vlastnými právnymi úkonmi nadobúdať práva a brať na seba povinnosti (spôsobilosť na právne úkony) vzniká v plnom rozsahu plnoletosťou.

5.4 Podľa § 10 ods.2 Občianskeho zákonníka, ak fyzická osoba pre duševnú poruchu, ktorá nie je len prechodná alebo pre nadmerné požívanie alkoholických nápojov alebo omamných prostriedkov či jedov, je schopná robiť len niektoré právne úkony, súd obmedzí jej spôsobilosť na právne úkony a rozsah obmedzenia určí v rozhodnutí.

6. U navrhovateľa sa jedná o plnoletú fyzickú osobu, na základe zistení súdu má súd pochybnosti o plnej procesnej spôsobilosti navrhovateľa a z uvedených dôvodov v súlade s § 69 C. s. p. bol navrhovateľovi ustanovený tzv. procesný opatrovník na ochranu jeho procesných práv. Keďže súd nezistil žiadnu blízku alebo inú osobu z rodinného prostredia navrhovateľa, za procesného opatrovníka bola ustanovená obec, v ktorej mal navrhovateľ poslednú adresu trvalého bydliska, t. j. Obec Sása.

7. Návrh navrhovateľa bol prostredníctvom polície doručený do vlastných rúk matke dňa 29. 05. 2018 (čl. 88), deťom C. Y. dňa 15. 11. 2017 (čl. 70), L. B. dňa 29. 05. 2018 (čl. 88) a T. B. dňa 02. 07. 2018 (čl. 111). Účastníci konania boli zároveň vyzvaní, aby sa k návrhu písomne vyjadrili, k návrhu sa písomne nevyjadrili.

8. Súd vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľa, matky, detí C. Y. a L. B., oboznámením listinných dokladov a zistil nasledujúci stav veci.

9. Navrhovateľ bol vypočutý v Psychiatrickej nemocnici v Kremnici a uviedol, že návrh podal z dôvodu, lebo sa cítil zo strany matky podvedený. Je pravdou, že písomne uznal otcovstvo k uvedeným trom deťom, pretože ho matka oklamala. Asi pred 10-timi rokmi mu však vykričala, že to nie sú jeho deti, preto sa rozhodol podať návrh na zapretie otcovstva. Pamätal si, že už aj v minulosti v roku 2002 podával takýto návrh. Súčasný návrh písal z výkonu trestu, s čím mu pomohol kamarát. Na dôkaz žiadal vypočuť matku detí, ktorá sa môže vyjadriť, kto je otcom detí. Ďalej žiadal vypočuť svedka R. W., ktorý by mal byť otcom T. B.. Otcom L. B.Á. by mal byť F. W., ktorý je však nebohý, avšak túto informáciu vedel od samotného F. W., ktorý sa s tým priznal, prípadne sa k uvedenej okolnosti môže vyjadriť aj R. W.. Navrhovateľ poukázal na to, že kým bol vo výkone trestu, matka spávala s obidvomi. Otca C. Y. označiť nevie, k tomu by sa mohla vyjadriť matka. Ďalej žiadal, aby si súd zabezpečil správu o dobách, kedy bol vo výkone trestu. Stalo sa, že bezprostredne potom, ako prišiel z výkonu trestu, sa jeden krát vyspal s matkou a tá tvrdila, že je otcom dieťaťa, pritom predtým spávala s inými. Z tohto dôvodu s cíti zo strany matky zneužitý a trvá na podanom návrhu.

10. Matka na pojednávaní uviedla, že navrhovateľ veľmi dobre vedel, že toto nie sú jeho deti a napriek tomu podpísal otcovstvo. Rozhodol sa podpísať otcovstvo z dôvodu, že chcel s ňou žiť. Je pravdou, že mu oznámila, že to nie sú jeho deti, avšak keď podpisoval otcovstvo, veľmi dobre vedel, že nie je otcom týchto detí. V súčasnej dobe sa matka rozhodla žiť s iným mužom, preto sa na ňu navrhovateľ nahneval, začal si na ňu vymýšľať a rozhodol sa podať tento návrh. V čase, keď spolu žili s navrhovateľom a deti

boli malé, obaja sa o ne starali. Konkrétne peniaze na výživu detí jej otec k rukám nikdy nedával, ani v čase, keď bol odňatý na slobode jej výživné uhrádzané nebolo. Matka uviedla, že nevie o tom, že by sa v minulosti viedlo obdobné konanie, t. j., že by si navrhovateľ podával návrh na zapretie otcovstva k deťom.

11. C. Y. pred súdom vypovedal, že v podstate vyrastal v detskom domove, nevie, či za neho otec platil výživné. Keď bol malý, zrejme boli spolu ako rodina, avšak pokiaľ vyrastal v detskom domove, otec ho nikdy nekontaktoval, ani telefonicky, ani ho nebol navštíviť. Potom, čo odišiel z detského domova, vrátil sa späť a boli spolu v kontakte, bavia sa úplne v pohode, niekedy otec u nich prespával. Stretnú sa spolu na pive a bavia sa spolu viac ako kamaráti. Otec tiež vedel o termíne pojednávania, uviedol, že príde, avšak na pojednávanie sa nedostavil. Je pravdou, že mu otec aj matka hovorili, že otec nie je jeho biologickým otcom. Kto by mal byť jeho biologickým otcom mu však nepovedali. Nevedel o tom, že by v minulosti prebiehalo obdobné konanie o zapretie otcovstva.

12. L. B. vypovedala, že kým bola malá, boli spolu s mamou aj otcom, potom vyrastala v detskom domove, kde ju otec ani matka nekontaktoval. Teraz sa s otcom stretne len náhodne, porozprávajú sa. Nevie o tom, či otec platil na ňu nejaké výživné, ale určite sa o ňu nestaral. Je pravdou, že matka aj otec hovorili, že jej biologickým otcom by mal byť F. W., ktorý pochádzal zo P. a je t. času nebohý.

13. Podľa matričných údajov došlo u L. Y.Š., nar. XX. XX. XXXX so súhlasom matky dieťaťa k uznaniu otcovstva navrhovateľom dňa 02. 07. 1993 pred Obvodným úradom Zvolen, matričné oddelenie. Otcovstvo k dieťaťu T. Y., nar. XX. XX. XXXX bolo určené zápisnične súhlasným vyhlásením rodičov, kedy navrhovateľ so súhlasom matky uznal otcovstvo k dieťaťu dňa 01. 12. 1999 na Okresnom úrade Zvolen, matričný úrad. Otcovstvo k dieťaťu C. Y., nar. XX. XX. XXXX bolo určené zápisnične súhlasným vyhlásením rodičov, kedy navrhovateľ so súhlasom matky uznal otcovstvo k dieťaťu dňa 28. 07. 1997 na Okresnom úrade Zvolen, matričné oddelenie.

14. Podľa odpisu registra trestov bol navrhovateľ 12x súdne trestaný a to najmä pre majetkovú trestnú činnosť na nepodmienečný trest odňatia slobody v rozhodnom období spadajúcom do narodenia detí. Z Archívu ZVJS (čl. 99) bolo preukázané, že vo výkone väzby alebo výkone trestu odňatia slobody bol navrhovateľ nasledovne: VTOS od 16. 02. 1988 do 16. 02. 1992 (ústav Kráľová), VTOS od 25. 01. 1994 do 30. 10. 1996 (ústav Kráľová), VV od 18. 11. 1997 do 18. 08. 1999 (ústav Kráľová).

15. Rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. Nc/839/97 zo dňa 20. 04. 1998 boli v tom čase maloletí L. a C. zverení do starostlivosti matky, otcovi nebola uložená vyživovacia povinnosť, nakoľko bol v tom čase vo výkone trestu. V priebehu toho konania otec pri výsluchu dňa 12. 02. 1998 uvádzal, že nie je otcom týchto detí, bol poučený o tom, že musí podať návrh na zapretie otcovstva. Uznesením Okresného súdu Zvolen sp. zn. 5P/639/04 zo dňa 17. 12. 2004 boli vtedy maloleté deti L. (vo veku 13 rokov), C. (vo veku 7 rokov), T. (vo veku 5 rokov) umiestnené do ústavnej starostlivosti a to L. - Detský domov Q. Q., C. - Detský domov K., T. - Detský domov Ž. Q.. Následne rozsudkom Okresného súdu Zvolen č. k. 5P/552/2004 zo dňa 25. 02. 2005 bolo rozhodnuté o nariadení ústavnej starostlivosti u týchto detí v súlade s predbežným opatrením súdu a rodičia boli zaviazaní vyživovacou povinnosťou na každé dieťa vo výške minimálneho výživného (v tom čase 624,-- Sk mesačne). V rámci konania bol vypočutý navrhovateľ ako otec vo výkone trestu dňa 16. 04. 2004, kedy taktiež uvádzal, že nie je otcom týchto detí. Rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 8P/75/06 zo dňa 18. 10. 2006 bolo rozhodnuté o tom, že otec, t. j. navrhovateľ je povinný platiť zvýšené výživné na vtedy maloletého T. a C. vo výške minimálneho výživného a to 30 % životného minima na nezaopatrované, neplnoleté dieťa. V konaní bol otec vypočutý vo výkone trestu dňa 04. 08. 2006, kedy tvrdil, že nie je otcom týchto detí, za otca vtedy maloletého T. označil R. W., biologického otca vtedy maloletého C. nevedel označiť. Uvádzal, že tieto okolnosti mu vykričala matka pred nástupom do výkonu trestu, v ďalšom písomnom vyjadrení označil za biologického otca vtedy maloletej L. F. W.. V rozhodnutí prvostupňového aj odvolacieho súdu bolo jednoznačne konštatované na adresu obrany otca, že konanie o zapretie otcovstva musí byť vedené ako samostatné konanie na návrh. Následným rozhodnutím Okresného súdu Zvolen sp. zn. 11P/75/2012 zo dňa 21. 02. 2013 bolo rozhodnuté o premiestnení vtedy maloletého C. do iného ústavného zariadenia - RC P. a bolo ponechané výživné otcovi vo výške minimálneho výživného. Rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 11P/18/2014 z 11. 08. 2014 bolo rozhodnuté o zmene výchovného zariadenia u vtedy maloletého C. na RC A. a rovnako bolo otcovi ponechané výživné vo výške minimálneho výživného. V tomto konaní sa rovnako otec bránil, že nie je biologickým otcom dieťaťa, avšak nepreukázal účinné zapretie otcovstva.

16. Lustráciou súdnych konaní súd nezistil, že by na tunajšom súde v minulosti prebiehalo konanie o návrhu navrhovateľa na zapretie otcovstva vo vzťahu k týmto trom deťom.

17. Podľa vyjadrenia Detského domova D. A., k T. B., nar. XX. XX. XXXX bol tento umiestnený v zariadení od 17. 12. 2004 a ukončil poskytovanie starostlivosti 30. 01. 2018 ako plnoletý. Po odchode nemal stále bývanie, ani zamestnanie, zdržiava sa v meste Zvolen.

18. Podľa § 91 ods. 1 Zákona o rodine, za otca sa považuje muž, ktorého otcovstvo bolo určené súhlasným vyhlásením rodičov. Podľa ods. 2, súhlasné vyhlásenie rodičov musí byť urobené pred matričným úradom alebo pred súdom.

18.1 Podľa § 93 ods. 1 Zákona o rodine, muž, ktorého otcovstvo bolo určené súhlasným vyhlásením rodičov, môže otcovstvo pred súdom zaprieť do troch rokov odo dňa jeho určenia, len ak je vylúčené, že by mohol byť otcom dieťaťa; táto lehota sa neskončí pred uplynutím troch rokov od narodenia dieťaťa. Podľa ods. 3, ustanovenia § 86 ods. 2 a § 88 ods. 1 sa použijú primerane.

18.2 Podľa § 88 ods. 1 Zákona o rodine, manžel má právo zaprieť otcovstvo voči dieťaťu a matke, ak sú obidvaja nažive, a ak nežije jeden z nich, voči druhému. Ak nežije ani dieťa, ani matka, toto právo manžel nemá.

19. V tomto prípade došlo k určeniu otcovstva u všetkých troch detí súhlasným vyhlásením rodičov, pričom k písomnému vyhláseniu otcovstva navrhovateľa k L. B. došlo dňa 02. 07. 1993, t. j. lehota na podanie návrhu na zapretie otcovstva uplynula dňom 02. 07. 1996, otcovstvo k C. Y. navrhovateľ uznal písomne dňa 28. 07. 1997, trojročná lehota na podanie návrhu na zapretie otcovstva uplynula dňom 28. 07. 2000, otcovstvo k T. B. navrhovateľ písomne uznal 01. 12. 1999, lehota na podanie návrhu na zapretie otcovstva uplynula dňom 01. 12. 2002. Návrh navrhovateľa bol podaný na súde dňa 04. 10. 2016, t. j. zjavne po uplynutí zákonnej lehoty, kedy možno otcovstvo zaprieť pred súdom. K plynutiu lehoty na podanie žaloby o zapretie otcovstva súd uvádza, že bola podrobená ústavnej kontrole zákonná lehota na podanie žaloby o zapretie otcovstva, avšak iba manželom matky podľa § 86 ods.1 Zákona o rodine, kedy Ústavný súd v SR v náleze PL.US 1/2010 zo dňa 20. 04. 2011 vyslovil konštatovanie, že uvedené ustanovenie, ktoré obmedzovalo podanie návrhu na zapretie otcovstva manželom matky zákonom predpísaným spôsobom nebolo v súlade s článkom 6 ods.4, článkom 8 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Následnou novelou uvedeného ustanovenia došlo k zmene právnej úpravy, kedy manžel môže zaprieť otcovstvo k dieťaťu do 3 rokov, od kedy sa dozvedel skutočnosti odôvodňujúce, že nie je otcom dieťaťa. V tejto súvislosti súd podotýka, že na ustanovenie § 93 ods.1 Zákona o rodine, nemožno per analógiám aplikovať nález Ústavného súdu SR PL.US 1/2010. O uvedenom svedčí aj uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. PL.US 22/14-38 zo dňa 20. 05. 2015, kedy súd posudzoval aj súlad § 93 ods.1 Zákona o rodine s článkom 8 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ústavný súd takýto návrh zamietol. Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd je medzinárodnou zmluvou, ktorá v súlade s článkom 154c ods.1 Ústavy SR je súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky a má prednosť pred zákonom, pokiaľ zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd. Spomínaný článok 8 Dohovoru upravuje právo každého na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydli a korešpondencie. Na základe tohto článku tak štátu vzniká pozitívny záväzok a to vytvoriť podmienky na ochranu práv súkromného a rodinného života. Rodičovstvo a to biologické alebo právne, určené na základe domnienky otcovstva patrí do sféry súkromného a rodinného života. Rodič aj dieťa majú rovnaké právo na vlastnú identitu, ktorej súčasťou je aj zistenie, či právny status vytvorený na základe domnienky otcovstva zodpovedá aj biologickému stavu. V konaní o zapretie otcovstva tak stoja proti sebe záujmy rodiča, ktorý tvrdí, že nie je otcom dieťaťa a právo dieťaťa na udržaní vytvorených rodinných väzieb. Pre spravodlivé vyriešenie tohto sporu v súlade s konštantnou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva potom súd v konaní o zapretie otcovstva na návrh muža, ktorého otcovstvo bolo určené súhlasným vyhlásením rodičov je povinný zaoberať sa okolnosťou, kedy právny otec zistil, resp. mohol zistiť, že nie je otcom dieťaťa. Na základe týchto okolností potom súd zväží, či trojročná prekluzívna lehota podľa § 93 ods.1 Zákona o rodine, by nebola v rozpore s článkom 6 ods.1 Dohovoru zakotvujúceho právo každého na spravodlivé súdne konanie a článkom 8 Dohovoru. Navrhovateľ pri výsluchu v tomto konaní tvrdil, že o okolnosti, že nie je otcom uvedených troch detí sa dozvedel cca pred 10-timi rokmi, kedy mu to mala matka pri hádke vykričať. Matka pred súdom uviedla, že o tejto okolnosti navrhovateľ veľmi dobre vedel už v čase, kedy podpísal otcovstvo k maloletým deťom, nakoľko mu to oznámila. Napriek tomu sa navrhovateľ

dobrovoľne rozhodol podpísať otcovstvo k deťom a starať sa spoločne s matkou o deti, nakoľko mal záujem s ňou žiť a tvoriť rodinu spolu s deťmi. Tvrdenie navrhovateľa, že sa o uvedených okolnostiach mal dozvedieť cca pred 10-timi rokmi (t. j. niekedy v roku 2006) je vyvrátené objektívnymi dôkazmi a to z konaní týkajúcich sa starostlivosti o maloleté deti, ktoré prebiehali pred tunajším súdom. Súd poukazuje na to, že navrhovateľ už v prvom konaní ohľadne vtedy maloletej L. a C. pri svojom výsluchu dňa 12. 02. 1998 tvrdil, že nemá byť otcom týchto detí a bol poučený o potrebe samostatného konania o zapretie otcovstva. Rovnako tak vo vzťahu k otcovstvu ku vtedy maloletému T. v konaní pred Okresným súdom Zvolen sp. zn. 5P/552/2004 pri výsluchu dňa 16. 04. 2004 uvádzal, že nie je jeho otcom. Šetrením súdu bolo zistené, že napriek týmto okolnostiam až do podania prejednávaneho návrhu navrhovateľ nepodal žiaden iný návrh na zapretie otcovstva, pričom si bol plne vedomý minimálne od 12. 02. 1998, že nie je otcom označených detí. Súd však vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že navrhovateľ si musel byť vedomý skutočnosť, že nie je otcom vo vzťahu k T. B. a L. B. už v čase, kedy písomne súhlasil s otcovstvom týchto detí. Vo vzťahu k T. B., ktorý sa narodil dňa 20. 11. 1999 je čas rozhodný pre jeho počatie od 24. 01. 1999 až 24. 05. 1999 (v súlade s § 94 ods.2 Zákona o rodine, t. j. k súložiu na počatie dieťaťa musí dôjsť v čase, od ktorého neprešlo do narodenia dieťaťa menej ako 180 a viac ako 300 dní). Podľa správy ZVJS bol navrhovateľ v období od 18. 11. 1997 do 18. 08. 1999 vo výkone trestu odňatia slobody a pokiaľ po narodení dieťaťa dňa 01. 12. 1999 podpísal súhlasné vyhlásenie k svojmu otcovstvu vo vzťahu k T. B., muselo mu byť zrejmé, že nemôže byť biologickým otcom T. B.. Napriek tomu písomne otcovstvo uznal a navrhovateľ neuviedol žiaden relevantný dôvod na preukázanie svojho tvrdenia, že tak konal výlučne v omyle na základe tvrdenia matky. Rovnako tak vo vzťahu k určaniu otcovstva L. B., ktorá sa narodila dňa 26. 06. 1991, t. j. k splodeniu dieťaťa muselo dôjsť v rozhodnom období od 30. 08. do 27. 12. 1990. Podľa správy ZVJS bol navrhovateľ vo výkone trestu v období od 16. 02. 1988 do 16. 02. 1992. K súhlasnému vyhláseniu a určaniu otcovstva navrhovateľ pristúpil dňa 02. 07. 1993, t. j. vo veku 2 rokov dieťaťa, kedy celkom určite si musel byť vedomý toho, že nemôže byť biologickým otcom dieťaťa, napriek tomu dobrovoľne a slobodne podpísal otcovstvo k dieťaťu. Vo vzťahu k C. Y. súd konštatuje, že okolnosť výkonu trestu odňatia slobody nevyklučuje celkom jednoznačne otcovstvo navrhovateľa, pretože C. Y. sa narodil dňa 11. 07. 1997, rozhodná doba pre počatie dieťaťa je od 14. 09. 1996 do 11. 01. 1997 a v uvedenom období bol navrhovateľ prepustený z výkonu trestu dňa 30. 10. 1996, t. j. v čase rozhodnom pre počatie dieťaťa bol na slobode. Súd tak konštatuje, že pokiaľ navrhovateľ súhlasil s tým, že bude určený za otca uvedených troch detí, konal tak dobrovoľne a s plným vedomím toho, že minimálne u T. a L. nemôže byť biologickým otcom dieťaťa, napriek tomu sa rozhodol uznať tieto deti za svoje. Na základe toho si navrhovateľ musel byť vedomý, že sú s tým spojené nielen rodičovské práva, ale aj rodičovské povinnosti vrátane vyživovacej povinnosti k týmto deťom.

20. Súd sa ďalej zaoberal aj dôvodom, pre ktorý navrhovateľ podal návrh na zapretie otcovstva. Navrhovateľ uviedol, že dôvodom pre podanie uvedeného návrhu je skutočnosť, že sa mieni domáhať v budúcnosti vrátenia výživného, ktoré v prospech týchto detí poskytol príslušným ústavným zariadeniam. Súd poukazuje na to, že z obsahu predmetných spisov vyplýva, že otec si svoju vyživovaciu povinnosť vo vzťahu k deťom plnil len v minimálnom rozsahu, aj to len na niektoré deti. Ak by aj súd vyhovel návrhu navrhovateľa v súlade a s poukazom na § 78 ods.2 Zákona o rodine, spotrebované výživné pre maloleté deti za uplynulý čas sa nevracia, to znamená, že navrhovateľ by nebol oprávnený vymáhať výživné, ktoré uhrádzal na maloleté deti. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že deti od predškolského veku, resp. školského veku boli umiestnené do ústavnej starostlivosti, z ktorej boli uvoľnené dosiahnutím plnoletosti. Z uvedeného vyplýva, že toho času navrhovateľovi k všetkým trom deťom zákonná vyživovacia povinnosť už netrvá, preto ani tento dôvod nemôže byť rozhodujúcim pre prípadné vyhovenie návrhu navrhovateľa. S tým rovnako súvisela aj obava navrhovateľa pred trestným stíhaním pre neplnenie vyživovacej povinnosti, ktorý dôvod dosiahnutím plnoletosti všetkých troch detí rovnako odpadol. Súd preto nezistil žiaden taký závažný dôvod, pre ktorý by konštatoval, že by bolo uplatnením zákonnej prekluzívnej lehoty porušené práva otca vyplývajúce z článku 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V danom prípade tak súd konštatuje, že prevažuje záujem detí na udržaní vytvorených rodinných väzieb nad záujmom otca na zosúladení právnej situácie s biologickou realitou. Z týchto dôvodov súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol. Na základe uvedených záverov nebolo potrebné vykonávať ďalšie dokazovanie biologického otcovstva k deťom navrhovanými dôkazmi a súd v dokazovaní týmto smerom nepostupoval.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v dvoch vyhotoveniach (§ 355 ods. 1, § 362 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C.s.p.).

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). (§ 363 C.s.p.).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 1, 2 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť aj tým, že súd prvej inštancie nesprávne alebo neúplne zistil skutočný stav veci (§ 62 ods. 1 C.m.p.).

Odvolacie dôvody možno meniť a dopĺňať až do rozhodnutia o odvolaní (§ 62 ods. 2 C.m.p.).

V odvolacom konaní možno uvádzať nové skutkové tvrdenia a predkladať nové dôkazné návrhy (§ 63 C.m.p.).

Rozsudky o výživnom sú vykonateľné doručením (§ 44 C.m.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok); ak ide o rozhodnutie, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 370 ods. 1, §376 ods. 1 C.s.p.).